الغنيمة والفيء والاحتطاب

GANIMETI – FEJ'I DHE IHTITABI

FURSAN ALTARJUMA
FLAKËT E LUFTËS

GANIMETI – FEJ'I DHE IHTITABI

Çështje dhe dispozita

Publikuar së pari në revistën "En-Nebe" në formën e një artikulli, përshtatur (si libër) dhe sjellë me përkthim në shqip nga kanali "Flakët e Luftës"

Përmbajtja

PARATHËNIE……4

PJESA E PARË…….……..6

Gjaku dhe pasuria e jobesimtarit luftues janë të lejuara (*hallall*)……...6

Darul-kufr (toka e jobesimtarëve) është tokë e lejuar (e shfrytëzueshme)…….9

Së pari: Vjedhja përmes sulmit të befasishëm..…….....12

Së dyti: Sulmi dhe vjedhja me lejen e imamit dhe pa lejen e tij……...13

Së treti: Plaçkitja nga tregtari, i burgosuri pasi të lirohet, nga ai që qëndron në tokën e kufrit dhe nga ai që pranon Islamin në tokën e luftës……..16

PJESA DYTË.....…….....18

Marrëveshja e Sigurisë.....…….....22

Garancia e sigurisë nuk konsiderohet e vlefshme përveçse me një shprehje të qartë.....…….....24

Viza dhe leja për të hyrë në Dar el-Harb nuk e bënë të paprekshme gjakun dhe pasuritë e jobesimtarëve……....26

Nxitja për marrjen e pasurive të jobesimtarëve dhe përdorimin e tyre për xhihad kundër tyre……....29

PARATHËNIE

Falënderimi i takon Allahut, Zotit të botrave. *Salavatet* dhe *selamet* qofshin mbi më të nderuarin e të dërguarve, mbi familjen dhe shokët e tij të gjithë. E më pas…

Vërtet, *dexhallët* (mashtruesit) nga radhët e dijetarëve të pushtetarëve u përpoqën të shtrembërojnë fikhun e *xhihadit*, ashtu siç shtrembëruan edhe *teuhidin* që sollën *pejgamberët* dhe të dërguarit. Ata i bënë *ithtarët* e Librit, zjarrputistët dhe *mushrikët* vëllezër të muslimanëve dhe miq të tyre, sipas pretendimeve të tyre. Ata afruan fetë me njëra-tjetrën dhe i bashkuan besimet, duke shpallur të mbrojtur (të paprekshme) gjakun dhe pasurinë e tyre përmes *fetvave* dhe shkrimeve të tyre. Gjendja e tyre është si gjendja e jehudëve, për të cilët Allahu ka thënë (kuptimi):

"Nga ata që janë çifutë ka prej atyre që i shtrëmbërojnë fjalët nga vendet e tyre"[1]

Çështjet që lidhen me vrasjen e jobesimtarëve në tokat e tyre në fshehtësi apo marrjen e pasurive të tyre në mënyrë të fshehtë dhe me mashtrim, kanë qenë ndër temat e zakonshme të diskutuara nga dijetarët. Megjithatë, këta *tagutë* kanë promovuar një jurispudencë (*fikh*) të nënshtrimit/përkuljes, duke u përpjekur me dinakëri ta shkëpusin atë nga feja e Islamit dhe ta zëvendësojnë me një metodologji poshtërimi dhe varësie ndaj jobesimtarëve. Ata synojnë t'i nënshtrojnë njerëzit drejt asaj që ata vendosin si një "fe të re", që ka në themelet e saj "bashkëjetesën ndërfetare", forcimin e "parimeve të paqes", dorëheqjen nga veprimi (lufta) dhe ndaljen e *xhihadit*.

Kështu, tashmë sheh shumë nga ata që i atribuohen Islamit dhe diturisë të bashkohen thuajse unanimisht në ndalimin e një çështjeje për të cilën *Umeti* më parë ka pasur konsensus (*ixhma*) për lejimin e saj. Dhe nuk është e çuditshme kjo, nëse reflektojmë mbi fjalën e Enes ibn Malikut (Allahu qoftë i kënaqur me të), kur Zuhriju hyri tek ai në Damask dhe i tha: *"Çfarë të bën të qash?"* Ai tha: *"Nuk njoh asgjë nga ato që kam hasur përveç këtij namazi, dhe edhe ky namaz është lënë pas dore."* [2]

1 Surja Nisa, Ajeti 46.

2 Transmeton Buhariu.

E si do të ishte reagimi i tij nëse do ta kishte arritur kohën tonë, në të cilën janë zbehur dispozita të qarta në Librin e Allahut, në *Sunetin* e të Dërguarit të Tij ﷺ dhe konsensusi i *selefëve*?

Ndër këto dispozita të zbehura është ajo që lidhet me gjakun dhe pasurinë e jobesimtarëve luftues, se ato nuk gëzojnë mbrojtje përveçse me *iman* (besim) ose me një marrëveshje të vlefshme sipas *sheriatit*. Kështu, muslimanit i lejohet të derdhë gjakun e tyre dhe të marrë nga pasuria e tyre çfarë të dëshirojë, duke ndjekur shembullin e Pejgamberit - paqja dhe bekimet e Allahut qofshin mbi të - dhe shokëve të tij të ndershëm - Allahu qoftë i kënaqur me ta.

Sot i gjen dijetarët e këqij dhe thirrësit e devijimit që i akuzojnë *muvehidët* për njollosjen/prishjen e imazhit të Islamit, i qortojnë dhe i kritikojnë për vepra që janë pikërisht veprat e *sahabëve* të nderuar, si Ebu Basiri dhe Ebu Xhendeli - Allahu qoftë i kënaqur me ta. Ndërkohë, nuk dëgjon prej tyre asnjë fjalë kur zotërinjtë e tyre nga *tagutët* e lindjes dhe perëndimit plaçkitin pasuritë e muslimanëve. Shteti Islam e ka marrë mbi vete përgjegjësinë për të luftuar armiqtë e kësaj feje - qofshin ata jobesimtarë apo *murtedë* (felëshues) - me forcën e shpatës dhe shtizës, si dhe me fuqinë e argumentit dhe fjalës, derisa feja t'i përkasë tërësisht vetëm Allahut. Qëllimi është që muslimanët të rikthehen tek feja e tyre e pastër dhe e kulluar, ashtu siç ishte në kohën e parë.

Ka thënë Allahu i Lartësuar (kuptimi): **"Luftoni ata derisa të mos ketë më sprovë (*shirk*) dhe derisa feja të jetë tërësisht për Allahun. E, nëse ndalen, atëherë Allahu është Ai që sheh gjithçka që ata bëjnë."** [3]

Në këtë libër, do të sqarojmë çështjen e pasurisë së jobesimtarëve luftues në vendet e tyre dhe se ajo që merret prej tyre mund të marrë dispozitën e *ganimetit* (plaçkës së luftës), *fej'it*, apo grabitjes dhe grumbullimit të pasurisë. Gjithashtu, do të përmendim fjalët e disa dijetarëve rreth kësaj çështjeje.

Në pjesën e dytë të këtij libri, do të përgjigjemi ndaj disa dyshimeve të kundërshtarëve dhe do të përmendim disa nga përfitimet e marrjes së pasurisë së tyre në kuadër të luftës së gjithanshme mes Shtetit të *Hilafetit* dhe kombeve të *kufrit* në përgjithësi, me lejen e Allahut.

---

3 Surja Enfal, Ajeti 39.

PJESA E PARË

Gjaku dhe pasuria e jobesimtarit luftues janë të lejuara (*hallall*)

Parimisht, gjaku dhe pasuritë e jobesimtarëve që janë në *Dar el-Harb* (vendin e luftës) është mungesa e mbrojtjes. Dijetarët kanë rënë unanimisht dakord se gjykimi i Allahut për jobesimtarët luftues është se gjaku dhe pasuritë e tyre nuk janë të mbrojtura, por janë të lejuara dhe hallall për muslimanët.

Imam Ibn Tejmije (Allahu e mëshiroftë) ka thënë:

"Kufri i shoqëruar me luftë ekziston tek çdo jobesimtar, andaj lejohet skllavërimi i tij, ashtu siç lejohet luftimi i tij." [4]

El-Imam, Ibnu Kudameh ka thënë: *"Nuk ka kisas (hakmarrje) për atë që vret një jobesimtar luftues, për shkak të fjalës së Allahut të Lartësuar (kuptimi):* ***'Vritni idhujtarët kudo që t'i gjeni.'"*** [5]

Po ashtu, nuk ka *kisas* për atë që vret një *murted* (felëshues), sepse gjaku i tij është i lejuar, ngjashëm me atë të jobesimtarit luftues." [6]

Jobesimtarë luftues, sipas terminologjisë së *fukahave*, nuk kufizohen vetëm te ata jobesimtarë që ndodhen në luftë të hapur apo në përleshje me muslimanët. Ata përfshijnë çdo jobesimtar që nuk është lidhur me muslimanët me një marrëveshje mbrojtjeje (*dhimeh*), sigurie (*amane*) apo armëpushimi (*hudna*), pavarësisht a janë luftëtarët ose të tjerë prej jobesimtarëve. Gjaku dhe pasuritë e tyre janë të lejuara për muslimanët. Ky gjykim i përfshin *mushrikët* në çdo vend. Tha Allahu i Lartësuar (kuptimi): **"Vritni *mushrikët* kudo që t'i gjeni, kapini, rrethojini dhe qëndroni në pritë në çdo vend për t'i zënë! Nëse pendohen, falin namazin dhe japin *zekatin*, atëherë lërini të lirë. Me të vërtetë, Allahu është Falës dhe Mëshirëplotë."** [7]

---

4 Mexhmu el-Fetava.

5 Surja Teube, Ajeti 5.

6 El-Kafi fi fikh el imam Ahmed.

7 Surja Teube, Ajeti 5.

Dhe tha gjithashtu (kuptimi): **"Nëse pendohen, falin *namazin* dhe japin *zekatin*, atëherë ata janë vëllezërit tuaj në fe."** [8] Pra, arsyeja për lejimin e gjakut të tyre është *shirku* (idhujtaria). Nëse pendohen nga *shirku*, atëherë gjaku i tyre bëhet i mbrojtur.

Ibnu Kudameh ka thënë: *"Nuk ka kisas (hakmarrje) për atë që vret një jobesimtar luftues, për shkak të fjalës së Allahut të Lartësuar (kuptimi):* ***'Vritni idhujtarët kudo që t'i gjeni.'"*** [9]

Po ashtu, nuk ka *kisas* (shpagim) për atë që vret një felëshues (*murted*), sepse gjaku i tij është i lejuar, njësoj si i jobesimtarit luftues." [10]

Në një *hadith* të transmetuar nga Ibën Umeri (Allahu qoftë i kënaqur me të dy), i Dërguari i Allahut ﷺ ka thënë: *"Jam urdhëruar që të luftoj kundër njerëzve derisa të dëshmojnë se nuk ka të adhuruar me të drejtë përveç Allahut dhe se Muhamedi është i Dërguari i Allahut, të falin namazin dhe të japin zekatin. Kur ta bëjnë këtë, atëherë gjaku dhe pasuritë e tyre do të jenë të mbrojtura prej meje, përveçse me të drejtën e Islamit, ndërsa llogaria e tyre është te Allahu."* [11]

Prandaj, gjaku dhe pasuritë e jobesimtarëve bëhen të mbrojtura me hyrjen e tyre në Islam.

Ka thënë Imam Taberiu: *"Është konsensus i të gjithë dijetarëve se gjykimi i Allahut për jobesimtarët luftues nga mushrikët (idhujtarët) është vrasja e tyre."* [12]

Imam Shafiu (Allahu e mëshiroftë) ka thënë lidhur me atë që e bën të mbrojtur gjakun e jobesimtarëve: *"Allahu i Lartësuar e ka lejuar gjakun dhe pasurinë e jobesimtarit, përveç nëse ai paguan xhizjen ose kërkon siguri për një periudhë të caktuar."* [13]

Gjithashtu, ai ka thënë për atë që ka marrëveshje (*mu'ahad*): *"Marrëveshja që përmenda, e cila është e përhershme, në fakt është vetëm për një periudhë të caktuar për atë që ka*

---

8 Surja Teube, Ajeti 11.

9 Surja Teube, Ajeti 5.

10 El-Kafi fi fikh el-imam Ahmed.

11 Mutefekun Alejhi – Transmetuar nga Buhariu dhe Muslimi.

12 Xhami'u el-Bejan fi Te'uil el-Kuran.

13 El-Umm, 8.

bërë marrëveshjen. Për aq kohë sa ai e respekton atë, marrëveshja është në fuqi për të. Por, kur ai e shkel atë, bëhet luftues, dhe gjaku e pasuria e tij janë të lejuara.” [14]

14 El-Umm.

Darul-kufr (toka e jobesimtarëve) është tokë e lejuar (e shfrytëzueshme).

Dar el-harb (toka e luftës) apo *Dar el-kufr* (toka e kufrit/jobesimtarëve) konsiderohet tokë e lejuar, bazuar në argumentet që kemi përmendur më herët se shirku ndaj Allahut të Lartësuar e bën të lejuar gjakun dhe pasurinë. Pra, gjaku dhe pasuria e jobesimtarëve janë të lejuara për muslimanët.

Dhe ka thënë Imam Shafiu (Allahu e mëshiroftë) në librin e tij "*El-Umm*":

"Toka është e lejuar sepse është tokë e shirkut."

Gjithashtu, Al-Xhasasi El-Hanafi ka thënë:

"Ajo që gjendet në Dar el-harb (tokën e luftës) nuk konsiderohet pronë e vlefshme dhe e saktë, sepse është tokë e lejuar dhe pronat e banorëve të saj janë të lejuara." [15]

Ndërsa Ibën Ebi Zejd El-Kajravani, nga *medhhebi maliki*, ka transmetuar fjalën e Sahnunit:

"Nëse një grup njerëzish pranojnë Islamin në tokën e luftës, atëherë u lejohet atyre të vrasin kë të munden dhe të marrin pasuritë e tyre." [16]

Pasuritë e jobesimtarëve mund të ndahen në tri kategori:

1) - Pasuri e fituar plaçkë lufte.

2) - Pasuri e marrë pa luftë.

3) - Pasuri e marrë përmes konfiskimit, vjedhjes apo mashtrimit.

Imami Ibn Tejmije, Allahu e mëshiroftë, ka thënë: *"Sa i përket plaçkës së luftës, ajo është pasuria e marrë nga jobesimtarët përmes luftës."* [17]

Dhe Allahu ua ka lejuar muslimanëve plaçkën e luftës, duke thënë (kuptimi): **"Hani nga ajo që e keni fituar si plaçkë lufte, të lejuar dhe të mirë, dhe frikësojuni Allahut! Vërtet, Allahu është Falës I Madh dhe Mëshirëplotë."** [18]

---

15 Ahkam el-Kuran.

16 El-Navadir vel-Zijadat.

17 Mexhmu el-Fetava.

18 Surja Enfal, Ajeti 69.

Në dy *Sahihët*, (Buhariu dhe Muslimi) transmetohet nga Xhabir ibn Abdullahu (Allahu qoftë i kënaqur me të) se Pejgamberi (paqja dhe mëshira e Allahut qofshin mbi të) ka thënë: *"M'u dhanë pesë gjëra që nuk i janë dhënë askujt para meje:*

1. *M'u ndihmua me frikë (që armiku ndien përballë meje) në distancën e një muaji,*
2. *M'u bë e tërë toka vend faljeje dhe pastrimi, kështu që çdo njeri nga umeti im, kudo që ta zërë namazi, le të falet,*
3. *M'u lejua plaçka e luftës, e cila nuk ishte e lejuar për askënd para meje,*
4. *M'u dha shefati (ndërmjetësimi).*
5. *Dhe çdo pejgamber dërgohej për popullin e tij në veçanti, ndërsa unë jam dërguar për të gjithë njerëzit pa përjashtim."*

Sa i përket *fej-it* (pasurisë së fituar pa luftë), ajo është ajo që merret nga jobesimtarët pa luftim, siç është përmendur në përmbledhjen *"Mexhmu'u el-Fetaua"*.

Ka thënë Allahu i Lartësuar (kuptimi): **"Dhe ajo që Allahu ia dha si *fej'* të Dërguarit të Tij nga ata (jobesimtarët), për të cilën ju nuk shpenzuat as kuaj as deve për ta fituar."**[19]

Sa i përket grabitjes ose vjedhjes (në mënyrë të fshehtë): ajo nënkupton marrjen e pasurisë së jobesimtarëve përmes mashtrimit dhe dredhive. Kjo pasuri konsiderohet e lejuar nëse nuk u është premtuar atyre qartazi siguri.

Nuk ka ndonjë mospajtim të konsiderueshëm mes dijetarëve për lejimin e saj në mënyrë të përgjithshme.

Megjithatë, ata kanë mospajtime lidhur me atë nëse ajo konsiderohet si plaçkë lufte që duhet të ndahet (duke dhënë një të pestën për shtetin islam) apo si pasuri e lejuar që i takon vetëm atij që e ka marrë.

Kapitull mbi mendimet e dijetarëve rreth asaj që përfshihet në ndarjen e të pestës (*khamis*) nga pasuritë e marra përmes grabitjes:

Grabitja mund të ndodhë përmes bastisjeve me lejen e *imam-it* ose pa lejen e tij, me praninë e forcës mbrojtëse apo mungesën e saj, si dhe në raste të tjera si:

19 Surja Hashr, Ajeti 6.

Kur i burgosuri vjedh pas lirimit të tij, kur tregtari vjedh gjatë tregtimit, duke mohuar pronën (e marrë), kur vjedh dikush që pranon Islamin në vendin e luftës, apo nga një musliman që banon atje. Në të gjitha këto raste, dijetarët ofrojnë detaje dhe sqarime lidhur me atë se çfarë duhet t'i nënshtrohet ndarjes së pestës dhe çfarë jo.

Së pari: Vjedhja përmes sulmit të befasishëm.

Shumica e dijetarëve janë dakord se pasuria që merret nga një individ ose grup muslimanësh, të cilët kanë forcë dhe aftësi për t'u mbrojtur, duhet të ndahet në pesë pjesë, pavarësisht nëse sulmojnë në *Dar el-Harb* me forcë dhe pushtim, apo përmes mashtrimit. Shumica e dijetarëve nuk e kushtëzojnë një numër të caktuar personash për të krijuar këtë forcë, duke u mbështetur në kuptimin e përgjithshëm të *ajetit* të ndarjes në pesë pjesë.

Imam Begaviu, Allahu e mëshiroftë, ka thënë: *"Pavarësisht nëse numri i tyre është i vogël apo i madh, një e pesta është për ata që e meritojnë atë, ndërsa pjesa tjetër u takon atyre (që e kanë marrë atë pasuri). Madje, edhe nëse një person i vetëm hyn në Dar el-Harb, lufton një jobesimtar dhe i merr pasurinë, ajo ndahet: një e pesta i jepet atyre që kanë të drejtën mbi të, ndërsa pjesa tjetër i takon atij (që e ka marrë pasurinë)."* [20]

Sa i përket *medhhebit Hanefi*, Ebu Jusufi ka kushtëzuar që të jenë të paktën nëntë ose më shumë muslimanë për të ndarë pasurinë në pesë pjesë, pasi forca dhe mbrojtja arrihen me këtë numër. Ndërsa sa i përket vjedhjes së kryer nga individë të veçantë muslimanë, ata nuk e shohin të detyrueshme ndarjen në pesë pjesë dhe e konsiderojnë atë si një fitim të lejuar, përveç nëse vjedhësi ka vepruar me lejen e *imam-it* (udhëheqësit). Në këtë rast, ai përforcohet me autoritetin e *imam-it* dhe merr gjykimin e një grupi ushtarak (*serije*).

Mendimi i saktë i shumicës së dijetarëve është se pasuria ndahet në pesë pjesë nëse sulmi kryhet nga një grup, pa kërkuar një numër të caktuar pjesëmarrësish. Megjithatë, nga mendimi i shumicës përjashtohet veprimi i individit nëse ai ka qenë fillimisht në *Dar el-Harb* dhe ka pasur për qëllim vjedhjen e fshehtë; në këtë rast, pasuria e tij nuk ndahet. Kjo përfshin atë që ka pranuar Islamin në *Dar el-Harb*, të burgosurin që ka arritur të shpëtojë, dhe tregtarin që ka përvetësuar një pasuri dhe është larguar me të.

20 El-Tehdhib fi fikh el-imam Ahmed.

Së dyti: Sulmi dhe vjedhja me lejen e *imamit* dhe pa lejen e tij.

Shumica e dijetarëve nuk kanë bërë dallim midis daljes me lejen e *imamit* dhe pa lejen e tij. Ata kanë arritur në përfundimin se, nëse dikush del me lejen e *imamit* ose pa lejen e tij dhe merr pasurinë e jobesimtarëve, atëherë kjo pasuri ndahet në pesë pjesë (përkatësisht zbatohet dispozita e "الخمس").

Imam Begaviu (Allahu e mëshiroftë) ka thënë: *"Edhe nëse një grup zhvillon sulm pa lejen e imamit, kjo është e papëlqyeshme për ta, sepse kur ata dalin me lejen e tij, ai kontrollon gjendjen e tyre dhe i ndihmon me përforcime. Por nëse ata veprojnë pa lejen e tij dhe fitojnë plaçkë lufte, ajo që kanë fituar ndahet në pesë pjesë."* [21]

Ebu Muhamed eth-The'alebi el-Bagdadi el-Maliki ka thënë: *"Kushdo që hyn në Dar el-Harb i vetëm, duke synuar vjedhjen në mënyrë të fshehtë, dhe fiton plaçkë, prej tij merret një e pesta (الخمس). Imam Maliku nuk ka bërë dallim ndërmjet hyrjes me lejen e imamit apo pa lejen e tij."* [22]

Ky është mendimi i shumicës së dijetarëve dhe një prej transmetimeve nga Imam Ahmedi.

Ibn Kudameh, duke përmendur transmetimin e Imam Ahmedit, ka thënë: *"Plaçka e tyre është si plaçka e të tjerëve; imami merr një të pestën (الخمس), ndërsa pjesa tjetër ndahet mes tyre. Ky është mendimi i shumicës së dijetarëve, prej tyre edhe Shafi'u, për shkak të përgjithshmërisë së fjalës së Allahut të Lartësuar (kuptimi): '**Dhe dijeni se çfarëdo që të fitoni si plaçkë lufte, një e pesta është për Allahun…'** [23]. Ky mendim mbështetet edhe në analogjinë me rastin kur ata hyjnë me lejen e imamit."* [24]

Sa i përket *hanefive*, ata kanë bërë dallim midis rastit kur ka leje nga udhëheqësi (*imami*) dhe kur nuk ka.

Ebu Jusufi tha: *"E pyeta Ebu Hanifen dhe i thashë: Çfarë mendon për një ose dy burra që dalin nga qyteti ose vendbanimi dhe sulmojnë në tokat e jobesimtarëve (Dar el-Harb) duke fituar plaçkë lufte? A duhet të ndahet një e pesta e asaj që kanë fituar? Ai tha: Jo, nuk*

21 El-Tehdhib fi fikh el-imam Ahmed.

22 Ujun el-Mesail, nga Kadi Abdul-Vehab el-Maliki.

23 Surja Enfal, Ajeti 41.

24 El-Mughni.

ndahet një e pesta e asaj që kanë fituar, sepse këta të dy janë si hajdutë në atë që kanë marrë, prandaj ajo u takon atyre.

Unë I thashë: Po nëse imami ka dërguar një njeri nga ushtria dhe ai fiton plaçkë lufte, a duhet të ndahet një e pesta e asaj plaçke dhe ajo që mbetet të ndahet mes tij dhe pjesës tjetër të ushtrisë? Ai tha: Po.

I thashë: Si ndryshon ky rast nga rasti i dy burrave? Ai tha: Sepse ky është dërguar nga imami si pjesë e ushtrisë, dhe ushtria është mbështetje për të. Ndërsa dy burrat e tjerë nuk kanë dalë nga ushtria, por kanë dalë nga qyteti ose vendbanimi vullnetarisht pa lejen e imamit." [25]

Ky mendim është një prej transmetimeve nga imam Ahmedi. Ibn Kudameh, duke përmendur transmetimin tjetër nga imam Ahmedi, tha:

"Ajo (plaçka) është e tyre, pa pasur nevojë të ndahet një e pesta. Ky është edhe mendimi i Ebu Hanifes, sepse është një fitim i lejuar, por jo si rezultat i xhihadit, prandaj u përngjan mbledhjes së drunjve (nga pyjet). Kjo për shkak se xhihadi duhet të kryhet vetëm me lejen e imamit ose nga një grup që ka forcë dhe mbrojtje, ndërsa kjo është thjeshtë si plaçkitje, vjedhje dhe një fitim i zakonshëm." [26]

Ekziston edhe një mendim i tretë, i cili është një transmetim nga imam Ahmedi, që thotë se ata nuk kanë të drejtë mbi të (plaçkën), por ajo i takon muslimanëve, sepse ata janë mëkatarë për shkak se kanë dalë pa lejen e *imamit*. Ibn Kudameh tha:

"Ahmedi ka thënë për një skllav që iku te romakët dhe më pas u kthye me mallra: Skllavi i përket pronarit të tij, ndërsa ajo që ai ka me vete nga mallrat dhe pasuria i takon muslimanëve; sepse ata janë mëkatarë për atë që kanë bërë, prandaj nuk kanë asnjë të drejtë mbi të." [27]

Mendimi më i saktë është ai i shumicës së dijetarëve, sepse plaçkitja konsiderohet se ka ndodhur potencialisht dhe pasuria duhet të ndahet në një të pestën (siç përcaktohet në ndarjen e plaçkës) bazuar në kuptimin e përgjithshëm të *ajetit* për ndarjen e plaçkës.

25 Es-Sijer es-Sagir.

26 El-Mugni.

27 El-Mugni.

Megjithatë, është e papëlqyeshme të dilet nga toka e Islamit për të kryer plaçkitje mbi tokat e jobesimtarëve (*Dar el-Harb*) pa lejen e *imam-it* (udhëheqësit). Nëse *imami* ndalon sulmet dhe plaçkitjet, atëherë veprimi i tillë pa lejen e tij konsiderohet mëkat.

Së treti: Plaçkitja nga tregtari, i burgosuri pasi të lirohet, nga ai që qëndron në tokën e kufrit dhe nga ai që pranon Islamin në tokën e luftës.

Kush e shqyrton mospajtimin e dijetarëve lidhur me këtë çështje, do të vërejë se arsyeja e ndarjes së një të pestës është përfitimi i pasurisë nëpërmjet forcës, dhe kjo është kushti për të quajtur diçka si plaçkë lufte. Dijetarët kanë mospajtime për përshkrimin e kësaj force, si në numër ashtu edhe në nevojën për lejen e *imam-it* (udhëheqësit). Përveç kësaj, dijetarët kanë përjashtuar disa veprime nga kuptimi i plaçkës së luftës, si për shembull të ardhurat nga *fej'i* (pasuritë e marra pa luftë) apo plaçkitjet, të cilat i kanë konsideruar si fitime të lejuara, të ngjashme me gjuetinë apo mbledhjen e druve.

Kjo përfshin grabitjen e tregtarit, të të burgosurit pas lirimit të tij, muslimanit që banon mes jobesimtarëve, apo atij që pranon Islamin në *Dar el-Harb*, ose që lind si musliman dhe qëndron atje.

Dëshmi për këtë është ajo që ka transmetuar imam Taberiu (Allahu e mëshiroftë) në tefsirin e tij për fjalën e Allahut të Lartësuar (kuptimi): **"Kushdo që i frikësohet Allahut, Ai do t'i hapë një rrugëdalje"** [28]

Sipas një transmetimi nga Salim ibn Ebi El-Xha'd, ky ajet zbriti për një burrë nga fisi Eshxha', i cili ishte prekur nga vështirësitë dhe erdhi tek Pejgamberi ﷺ duke iu ankuar. Pejgamberi ﷺ i tha: "Ji i devotshëm ndaj Allahut dhe bëj durim." Ai u kthye dhe gjeti një djalë të tij, i cili kishte qenë rob, por Allahu e kishte liruar nga duart e tyre dhe ai kishte fituar disa dhi. Burri erdhi dhe i tregoi Pejgamberit ﷺ për këtë dhe i tha: "A është e lejuar për mua, o i Dërguar i Allahut?" Profeti ﷺ i tha: "Po." [29]

Këto dhi janë marrë si plaçkë nga ky rob musliman prej jobesimtarëve pas shpëtimit të tij prej tyre. Pejgamberi ﷺ nuk i ndau ato në pesë pjesë (nuk e zbatoi ndarjen e ganimetit), pasi ato u morën jashtë territoreve të muslimanëve, në *Darul-Harb*, pa luftë dhe pa lejen e tij ﷺ për këtë arsye, nuk u konsideruan si *ganimet*.

Prandaj, si kusht për pasurinë e vjedhur individualisht jashtë autoritetit të *imamëve* (e njohur si '*el-ihtitab*') është që ajo të merret në *Dar el-Harb* dhe pa lejen e *imamit*."

---

28 Surja Talak, Ajeti 2.

29 Xhami'ul-Bejan fi teuil el-Kuran.

Ky rregull zbatohet edhe për tregtarin nëse merr pasuri në *Darul-Harb*.

Imam Begaviu, Allahu e mëshiroftë, ka thënë:

"Po qe se dikush hyn në një Dar el-Harb dhe merr diçka nga një jobesimtar me pretendimin se po e blen, pastaj e mohon këtë (blerjen) dhe largohet me atë pasuri, ajo i takon atij personalisht dhe nuk i nënshtrohet ndarjes së plaçkës." [30]

I njëjti gjykim vlen edhe për atë që qëndron në *Darul-Harb* pa dhënë siguri për banorët e saj, ose për atë që pranon Islamin në *Dar el-Harb* dhe vjedh pasuri nga jobesimtarët në mënyrë të fshehtë, pasi në këto raste plotësohen kushtet e njëjta si ato të personit që mori dhitë në kohën e Pejgamberit ﷺ.

Ibn Ebi Zejd el-Kajravani thotë:

"Sanuni tha: Nëse disa njerëz pranojnë Islamin në Darul-Harb, atyre u lejohet të vrasin kë të munden dhe të marrin pasuritë e tyre." [31]

Merren pasuritë e burrave, grave dhe fëmijëve nga jobesimtarët përmes mashtrimit dhe plaçkitjes, pa bërë dallim mes tyre në këtë çështje.

Në pjesën e dytë të këtij artikulli, me lejen e Allahut, do të trajtojmë çështjet e ndarjes së pasurive të marra nga jobesimtarët dhe dispozitat e tyre, si dhe sigurinë që një musliman u jep jobesimtarëve dhe dispozitat përkatëse. Gjithashtu, me lejen e Allahut, do t'u përgjigjemi dyshimeve që kanë ngritur dijetarët e këqij dhe thirrësit e devijimit në lidhje me këtë çështje. Allahu është Ai që udhëzon drejt rrugës së drejtë.

30 Et-Tehdhib fi fikh el-imam esh-Shafi.

31 En-Nevadir ue ez-Zijadat.

PJESA DYTË

Me mirësinë e Allahut, në pjesën e parë të këtij artikulli kemi folur për disa dispozita lidhur me pasuritë që merren nga jobesimtarët luftues dhe kemi sqaruar dispozitën për pasuritë e jobesimtarëve luftues. Gjithashtu, kemi bërë dallimin mes atyre që merren si rezultat i ndarjes së plaçkës dhe fitimeve (*el-fej* dhe *el-ganime*) dhe atyre që merren përmes plaçkitjes dhe mashtrimit. Dhe përmendëm mendimet e dijetarëve lidhur me ndarjen e një të pestës së pasurive që muslimanët sigurojnë nga jobesimtarët në *Dar el-Harb*.

Në këtë pjesë, me lejen e Allahut, do të vazhdojmë diskutimin në këtë temë, duke folur për çështjet e ndarjes së një të pestës së plaçkës dhe të fitimeve (*el-ganime* dhe *el-fej*). Gjithashtu, do të sqarojmë realitetin e sigurisë që muslimani i jep jobesimtarit, e cila e ndalon atë nga marrja e pasurisë së tij. Po ashtu, do të përgjigjemi ndaj dyshimeve të ithtarëve të devijimit mbi këtë çështje, duke kërkuar nga i Plotfuqishmi udhëzim dhe përpikmëri.

Ndarja e asaj që merret nga ithtarët e luftës:

Plaçka *(El-Ganime*):

Allahu i Lartësuar thotë (kuptimi): **"Dhe dijeni se çdo gjë që fitoni si plaçkë, një e pesta i takon Allahut, të Dërguarit, të afërmve të tij, jetimëve, të varfërve dhe udhëtarëve (në nevojë), nëse besoni në Allahun dhe në atë që ia kemi zbritur robit Tonë në Ditën e *Furkanit* (ndarjes), ditën kur u përballuan dy ushtritë. Dhe Allahu ka fuqi mbi çdo gjë."** [32]

Katër të pestat e plaçkës i takojnë *muxhahidëve* që e kanë fituar atë, ndërsa e pesta e mbetur është për kategoritë e përmendura në *ajetin* e plaçkës në *suren El-Enfal*. Kjo një e pesta ndahet në pesë pjesë.

Imam Ahmedi, Allahu e mëshiroftë, ka thënë:

"Një pjesë i takon Allahut dhe të Dërguarit, një pjesë i takon të afërmve të tij, që janë të afërmit e Pejgamberit ﷺ; ata janë Benu Hashimi dhe Benu Mutalibi. Pejgamberi ﷺ nuk

32 Surja Enfal, Ajeti 41.

e ndau këtë pjesë përveçse mes tyre. Një pjesë është për jetimët, një pjesë për të varfrit dhe një pjesë për udhëtarin.” [33]

Shpenzimi i pjesës së Allahut dhe të Dërguarit të Tij ﷺ:

Pjesa e Allahut dhe e të Dërguarit të Tij ﷺ - sipas mendimit më të saktë - shpenzohet për kuajt, armët dhe interesat e muslimanëve. Ibn Kudameh ka thënë: *“Allahu i Madhëruar e ka atribuar këtë pjesë tek Vetja e Tij dhe te i Dërguari i Tij, për të bërë të ditur se qëllimi i saj është për interesin e përgjithshëm dhe se nuk është diçka e veçantë për Pejgamberin ﷺ, kështu që nuk bie poshtë me vdekjen e tij.”* [34]

El-Fej:

Allahu - *subhanehu ue teala* - ka sqaruar vendet ku shpenzohet *fej’i* në *suren El-Hashr*:

{Atë që Allahu nga banorët e vendeve (jobesimtare) ia dha pa luftë të Dërguarit të vet, ajo i takon Allahut, të dërguarit, të afërmve, jetimëve, të varfërve, udhëtarëve. (Kështu veprohet) Që ajo të mos ndahet ndërmjet pasanikëve tuaj. Çka t’ju japë Pejgamberi, atë merreni, e çka t’ju ndalojë, përmbajuni, dhe kini frikë Allahun, se Allahu është Ndëshkues i ashpër.} * {(Ajo pronë) Iu takon *muhaxhirëve* të varfër, të cilët u dëbuan prej shtëpive të tyre dhe prej pasurisë së tyre, duke kërkuar mirësinë dhe kënaqësinë prej Allahut, dhe që ndihmojnë Allahun dhe të Dërguarin e Tij, të tillët janë ata të sinqertit.} * {Edhe atyre që përgatitën vendin (Medinen) dhe besimin para tyre, i duan ata që shpërnguleshin tek ata, dhe nuk ndiejnë në gjokset e tyre ndonjë nevojë (për zili a tjetër) nga ajo që iu jepej atyre (*muhaxhirëve*), madje edhe sikur të kishin vetë nevojë për të, ata iu jepnin përparësi atyre para vetes. Kush është i ruajtur prej lakmisë së vet, të tillët janë të shpëtuar.} * {Edhe ata që kanë ardhur pas tyre e thonë: “Zoti ynë, falna neve dhe vëllezërit tanë, që para nesh u pajisën me besim dhe mos lejo në zemrat tona farë urrejtjeje ndaj atyre që besuan. Zoti ynë Ti je I Butë, Mëshirues i madh!.}

Dijetarët kanë pasur mendime të ndryshme lidhur me çështjen nëse duhet të ndahet një e pesta nga *fej’i* (pasuri e marrë pa luftë) apo jo.

Shkaku i këtij mospajtimi qëndron në faktin se *ajeti* i shtatë i sures *El-Hashr* përmend të njëjtat kategori që Allahu i Lartësuar i përmendi në ajetin për plaçkën e luftës (*el-ganime*)

33 Mesail Ahmed ibn Hanbel, rrëfyer nga djali i tij Andullah ibn Ahmed.

34 El-Mugni.

në *suren El-Enfal*. Një grup ka marrë kuptimin e drejtpërdrejtë të ajetit, duke vërejtur se Allahu i Lartësuar nuk përmendi ndarjen e një të pestës, siç e përmendi në ajetin e *sures El-Enfal*. Një grup tjetër i mbështeti mendimet e tyre në thënien e Umerit (Allahu qoftë i kënaqur me të), i cili, kur lexoi fjalën e Allahut në ajetet e përmendura më sipër, tha: *"Kjo I përfshin të gjithë muslimanët."* Pra sipas këtij mendimi, përmendja e këtyre kategorive është bërë për të përfshirë të gjithë muslimanët dhe jo për të kufizuar të drejtën mbi të pestën vetëm tek ata që përmenden në *ajetin* e shtatë të *sures El-Hashr.*

Ibn Kudameh ka thënë: *"Sipas qëndrimit të dukshëm të medhhebit, fej'i (pasuria e marrë pa luftë) nuk ndahet në pesë pjesë (nuk i merret një e pesta), bazuar në fjalën e Allahut të Lartësuar (kuptimi):* ***'Çfarëdo që Allahu i dhuroi të Dërguarit të Tij si plaçkë (të marrë) prej tyre, është prej mirësisë së Tij. Ju nuk hipët mbi kuaj e as mbi deve për ta fituar atë'*** [35] *... dhe vazhdimi i ajeteve. Allahu e bëri të gjithë fej'in për të gjithë muslimanët. Umeri - Allahu qoftë i kënaqur me të - tha kur e lexoi këtë ajet: 'Kjo i përfshin të gjithë muslimanët. Pasha Allahun, nëse jetoj gjatë, do të arrijë të shoh barinjtë - edhe në rajonin e largët të Himjerit në Jemen - duke marrë pjesën e tyre prej saj, edhe pse nuk kanë derdhur djersë për të.'"*[36]

Ibn Kudameh ka shkuar në mendimin se *fej'i* (pasuria e marrë pa luftë) ndahet në një të pestën. Një e pesta e *fej'it* i takon atyre që Allahu i Lartësuar i përmendi në *ajetin* e plaçkës së luftës në *suren El-Enfal* dhe në ajetin e *fej'it* në *suren El-Hashr.* Katër të pestat e mbetura nga *fej'i* u takojnë të gjithë muslimanëve, sipas renditjes që Ibn Kudameh e përmendi në librin *El-Kafi*, ku thotë:

"Fillon me ato që janë më të rëndësishme, e më pas me ato që vijnë pas tyre. Ndër interesat më të rëndësishme është përmbushja e nevojave të ushtarëve muslimanë me pagat e tyre dhe sigurimi i kufijve me ata që janë të mjaftueshëm për mbrojtjen e tyre."

"Dhe mbulimi i nevojave të tyre me furnizime, ndërtimi i asaj që është e nevojshme për t'u ndërtuar prej tyre, hapja e hendeqeve, blerja e asaj që nevojitet nga kuajt dhe armët. Pastaj, renditja e prioriteteve duke filluar nga më e rëndësishmja, si rindërtimi i urave, rrugëve, xhamive, pastrimi i kanaleve, ndalimi i përmbytjeve, dhe sigurimi i të ardhurave për gjykatësit, imamët, muezinët dhe të gjithë ata që u nevojiten muslimanëve, si dhe gjithçka që sjell përfitim për muslimanët. Më pas, ajo që mbetet, shpërndahet mes

35 Surja Hashër, Ajeti 6.

36 El-Kafi fi fikh el-imam Ahmed.

muslimanëve, duke u bazuar në atë që përmendëm nga ajeti dhe thënia e Umerit (Allahu qoftë i kënaqur me të).”[37]

37 El-Kaf fi fikh el-imam Ahmed.

Marrëveshja e Sigurisë

Nuk ka mospajtime se *Dar el-Harb* është vend i lejuar (për sulm), dhe se gjaku dhe pasuria e banorëve të tij nuk janë të paprekshëm. Marrëveshja e "*dhimës*" ose e "sigurisë" është ajo që i mbron ato nga derdhja (e gjakut ose humbja e pasurisë). Sa u përket atyre që janë të lidhur me muslimanët përmes një marrëveshjeje sigurie ose armëpushimi, kur plotësohen kushtet e këtyre marrëveshjeve, atëherë është obligim t'u qëndrohet besnikë atyre. Kjo është një çështje për të cilën nuk ka mospajtim.

I Dërguari i Allahut ﷺ ka thënë:

"Kush vret një person me të cilin është bërë marrëveshje (sigurie), nuk do ta ndiejë erën e Xhenetit, edhe pse aroma e tij ndihet nga një distancë prej dyzet vitesh." [38]

Siguria e dhënë nga një musliman për një jobesimtar është e detyrueshme për të gjithë muslimanët që të ndalojnë duart prej tij, ashtu siç përmendet në hadithin e rënë dakord (*mutefekun alejhi*). Aliu, Allahu qoftë i kënaqur me të, ka thënë se i Dërguari i Allahut ﷺ ka thënë:

"Garancia e muslimanëve është e njëjtë për të gjithë, dhe më i ulëti prej tyre mund ta japë atë. Kush e thyen garancinë e një muslimani, mbi të është mallkimi i Allahut, i engjëjve dhe i të gjithë njerëzve. Nuk do t'i pranohet në Ditën e Gjykimit asnjë vepër dhe asnjë kompensim."

Dhe po ashtu ajo që është transmetuar nga Aliu (Allahu qoftë i kënaqur me të) nga Pejgamberi ﷺ: *"Gjakrat e besimtarëve janë të barabartë, dhe ata janë si një dorë e vetme kundër të tjerëve. Dhe më i ulëti prej tyre mund të mbajë premtimin në emër të të gjithëve. Kini kujdes! Nuk vritet një besimtar për shkak të një jobesimtari, dhe as nuk prishet marrëveshja me ata që janë nën besëlidhje."* [39]

Ka thënë Ibn Hishami: *"Më tregoi Ebu Ubejda se kur Ebu'l-As ibn Er-Rabia erdhi nga Shami duke pasur me vete pasuritë e mushrikëve, i thanë atij: 'A do të dëshiroje të pranoje*

38 Buhariu.

39 Transmeton Ahmedi, Ebu Davudi dhe Nesaiu.

Islamin dhe të merrje këto pasuri, pasi ato janë pasuri të mushrikëve?' Atëherë Ebu'l-Asi tha: 'Sa i keq do të ishte fillimi i Islamit tim, nëse do e tradhtoja emanetin tim.'" [40]

Nga Mugire bin Shu'be (Allahu qoftë i kënaqur me të) transmetohet se ai kishte shoqëruar disa njerëz në periudhën e injorancës (para Islamit), pastaj i kishte vrarë ata dhe u kishte marrë pasuritë e tyre. Më pas erdhi dhe pranoi Islamin. Atëherë Pejgamberi ﷺ i tha: *"Sa i përket Islamit, atë e pranoj. Sa i përket pasurisë, nuk kam lidhje me të."* [41]

Tha Imam Ibn Kajimi, Allahu e mëshiroftë: *"Në fjalën e Pejgamberit ﷺ drejtuar Mugires: (Sa i përket Islamit, atë e pranoj, kurse për pasurinë nuk kam lidhje me të), argumenton që pasuria e një mushriku që është nën marrëveshje është e mbrojtur dhe nuk mund të merret, por duhet t'i kthehet atij. Sepse Mugire kishte udhëtuar me ta duke qenë nën besëlidhje, pastaj i tradhtoi ata dhe u mori pasuritë. Prandaj, Pejgamberi ﷺ nuk u mor me pasuritë e tyre, nuk i mbrojti ato dhe as nuk i garantoi për ta, sepse kjo ndodhi para pranimit të Islamit nga Mugira."* [42]

Kështu, kushdo që u garanton jobesimtarëve siguri mbi pasuritë e tyre me shprehje të qarta të sigurisë, atëherë është i detyrueshëm që t'i qëndrojë besnik këtij garancioni.

40 Sira e Ibn Hishamit.

41 Buhariu.

42 Za'ad el Mead.

Garancia e sigurisë nuk konsiderohet e vlefshme përveçse me një shprehje të qartë.

Garancia e sigurisë për jobesimtarët nuk bëhet e vlefshme përveçse me një shprehje të qartë dhe të padiskutueshme. Nëse shprehja është e dykuptimtë, atëherë jobesimtarët nuk kanë siguri. Kjo është ajo që vepruan Abdullah ibn Unejsi dhe Muhammed ibn Mesleme (Allahu qoftë i kënaqur me ta). Muhammed ibn Mesleme nuk i dha garanci Ka'b ibn Eshrefit, por e mashtroi duke i dhënë përshtypjen se ai e urrente jetesën me Pejgamberin ﷺ. Ai e mashtroi me këtë mënyrë dhe paraprakisht kishte marrë leje nga Pejgamberi ﷺ për të thënë diçka të tillë. Pejgamberi ﷺ i dha leje për këtë.

Nga ajo që ka thënë Muhammed ibn Mesleme, siç është përmendur në *"Sahih Buhari"*: *"Ky njeri na ka kërkuar sadaka dhe na ka rënduar shumë. Unë kam ardhur tek ti për të kërkuar hua prej teje."* Ka'b ibn Eshrefi tha: *"Edhe ju, Pasha Allah, do të lodheni nga ai (Pejgamberi)."* Muhammedi iu përgjigj: *"Ne e kemi pasuar atë dhe nuk dëshirojmë ta lëmë atë, derisa të shohim se ku do të përfundojë çështja e tij."*

Fjala e tij "na ka rënduar" nënkupton se *sahabët* (Allahu qoftë i kënaqur me ta) i kishin dhënë bejën Pejgamberit ﷺ për të duruar gjithçka që do të përballonin pas besatimit. Duke qenë të vetëdijshëm për sprovat, mundimet dhe vështirësitë në rrugën e Allahut. Mirpo, ai e mashtroi me këtë shprehje dhe kërkoi prej tij atë që kishte nevojë, për ta bërë të ndihej i sigurtë, dhe më pas ta vriste.

Po ashtu, fjala e Abdullah ibn Unejsit (Allahu qoftë i kënaqur me të) drejtuar Halid el-Hedhliut: *"Më ka arritur lajmi se ti po përgatitesh kundër këtij njeriu (Pejgamberit), dhe unë kam ardhur për këtë çështje."* [43]

Fjalët e tij janë të dykuptimta: a kishte për qëllim me "këtë çështje" ndihmën ndaj tij apo vrasjen e tij? Prandaj, mashtrimi me veprime dhe fjalë, e më pas vrasja apo marrja e pasurisë, nuk konsiderohet tradhti, përderisa nuk është shprehur qartësisht një garanci sigurie.

Garantimi i sigurisë është një marrëveshje dhe kontratë midis dy palëve: garantuesit dhe atij që kërkon siguri, duke u bazuar në shprehje të qarta dhe të drejtpërdrejta/përcaktuara, jo në veprime dhe fjalë që i krijojnë palës tjetër përshtypjen e sigurisë.

43 Ibn Khuzejme në sahihun e tij, dhe Ahmedi në Musnedin e tij.

Sigurimi me shprehje të qarta nuk ka ndonjë mospajtim mes dijetarëve. Ndërsa për shprehjet jo të qarta ka pasur mospajtime; disa dijetarë i kanë konsideruar disa veprime apo fjalë si pjesë të sigurisë, ndërsa të tjerë nuk i kanë konsideruar si të tilla. Nuk është çudi të gjesh ndonjë prej dijetarëve të muslimanëve që ta përfshijë një çështje të caktuar nën kategorinë e tradhtisë, ndërsa një tjetër ta rendisë atë në kapitullin e mashtrimit dhe strategjive të luftës.

Në përgjithësi, çështjet specifike që hyjnë nën kategorinë e sigurisë jo të qartë nuk përfshihen në një rregull të caktuar dhe të pranuar unanimisht. Nuk është e fshehtë se përfshirja e çështjeve specifike nën një parim të caktuar është një prej fushave të *ixhtihadit*, ku është e lejueshme të ketë mospajtime. Prandaj, nuk duhet të tregohet ngurtësi në këtë çështje.

Viza dhe leja për të hyrë në *Dar el-Harb* nuk e bënë të paprekshme gjakun dhe pasuritë e jobesimtarëve.

Parimisht, gjaku dhe pasuria e jobesimtarëve që janë në luftë është se ato janë të lejuara (*hallall*) dhe nuk gëzojnë paprekshmëri. Kështu, nëse kemi mosmarrëveshje për një rast të caktuar - nëse konsiderohet si siguri (*aman*) apo jo - dhe argumentet janë të barabarta ose të përafërta, atëherë kthehemi te parimi bazë që gjaku dhe pasuria e jobesimtarëve janë të lejuara (*hallall*), përveçse nëse ekziston ndonjë argument që mbështet një pengesë të vlefshme. Kjo sepse konsensusi (*ixhmaja*) është me bindje (*jekin*), ndërsa mosmarveshja është dyshim, dhe bindja (*jekini*) nuk largohet për shkak të dyshimit.

Sigurimi (*aman*) është një pengesë e pasigurt, dhe dyshimi rreth ekzistencës së ndalesës nuk e anulon gjykimin e bazuar mbi një shkak të qartë dhe të njohur. Nuk ka dyshim se është e lejueshme të mashtrohen jobesimtarët gjatë luftës, qoftë përmes gënjeshtrës apo shprehjeve të paqarta dhe të dykuptimta.

Me pak fjalë: Kur pasuria e humb mbrojtjen/paprekshmërinë e saj për shkak të *kufrit* të pronarit, si në rastin e pasurisë së një luftëtari jobesimtar, është e lejuar të merret me të gjitha mënyrat e mundshme. Ky është një parim mbi të cilin nuk ka mospajtime, përveç nëse është dhënë siguri për të (pasurinë). Gjithashtu, muslimanit i lejohet të përdorë hile apo dredhi për të marrë pasuri nga jobesimtarët në tokat e tyre.

Nuk është vërtetuar me asnjë argument *sheriatik* apo praktikë zakonore se viza konsiderohet si marrëveshje apo siguri për jobesimtarët lidhur me gjakun apo pasuritë e tyre. Përkundrazi, ajo është thjesht një leje për të hyrë në vend, dhe dhënia e lejes për të hyrë nuk konsiderohet siguri për banorët e atij vendi. Po ashtu, leja për hyrje nga njëra palë nuk përbën siguri nga pala tjetër.

Ibn Ebi Zejd el-Kajravani ka thënë:

"Nëse ata ia përmendin mbretit Islamin e tyre, dhe ai u thotë: 'Jeni të sigurt,' ndërsa ata nuk i japin atij siguri e as nuk i thonë asgjë, dhe kjo nuk përhapet në qytet që banorët e tij ta dinë se ata janë të sigurtë, atëherë këtyre u lejohet të vrasin dhe të marrin çfarë të duan. Po ashtu, nëse ai u thotë: 'Ju kam dhënë siguri, kthehuni në tokën e Islamit,' dhe ata nuk i thonë asgjë, atëherë atyre gjithashtu u lejohet të vrasin dhe të marrin ç'të munden dhe të dalin nga Dar el-Harb."

Dhe kanë thënë disa prej dijetarëve të Irakut:

"Nëse një musliman hyn në Dar el-Harb pa marrëveshje sigurie dhe thotë: 'Jam prej jush,' ose thotë: 'Kam ardhur të luftoj me ju,' dhe ata e lënë të lirë, atëherë atij i lejohet të marrë nga pasuritë e tyre, të marrë çfarë të mundet dhe të vrasë kë të mundet. Ai që ka thënë kështu nuk ka hyrë me siguri që të jetë i detyruar ta respektojë atë ndaj tyre." [44]

- Kushdo që hyn në *Dar el-Harb* me dokumente të falsifikuara ose të sakta që vërtetojnë fenë dhe informacionet e tij personale, i lejohet t'i vrasë ata dhe të marrë pasurinë e tyre, nëse i bëhet e mundur kjo, sepse kjo nuk konsiderohet siguri e as në kuptimin e garantimit të saj. -

Kjo është e ngjashme me atë që bëri Amr ibn Umejja kur u prezantua si pjesëtar i fisit Benu Bekr dhe i dha njërit prej mushrikëve informacione të pavërteta për ta mashtruar, derisa ky mendoi se ai ishte prej tyre dhe ndjeu siguri ndaj tij. Kur *mushriku* ra në gjumë, Amri e vrau. Kjo ngjarje është përmendur në *"Tarihu et-Taberi"*.

"U nisa duke ecur derisa arrita te një vend i quajtur Ghilil, pranë Ghililit të Dixhnanit. Hyra në një shpellë aty, duke pasur me vete harkun dhe shigjetat e mia. Ndërsa qëndroja aty, hyri një burrë nga fisi Benu Dil, nga fisi Benu Bekr, një burrë i gjatë dhe i verbër nga njëri sy, duke drejtuar delet e tij. Më pyeti: 'Kush je ti?' I thashë: 'Jam një burrë nga Benu Bekr.' Ai tha: 'Edhe unë jam nga Benu Bekr, një nga fisi Benu Dil.' Pastaj u shtri pranë meje në shpellë dhe filloi të këndonte me zë të lartë:

'Nuk do të bëhem musliman sa të jem gjallë, e as nuk do të ndjek fenë e muslimanëve.'

Atëherë i thashë: "Do ta mësosh!" Dhe nuk vonoi shumë që beduini të flinte dhe të fillonte të gërhiste. U ngrita drejt tij dhe e vrava në mënyrën më të keqe që dikush mund të vrasë dikë tjetër. U afrova pranë tij dhe ia futa skajin e harkut tim në syrin e tij të shëndoshë, pastaj e shtypa derisa ia nxora syrin nga prapa kokës.

Dokumentet e falsifikuara, nëse vërtetojnë se mbajtësi i tyre është prej banorëve të atyre vendeve, nuk konsiderohen si siguri (*aman*) për jobesimtarët, as sipas zakonit dhe as sipas *sheriatit*.

E nëse dokumentet e falsifikuara tregojnë se mbajtësi i tyre nuk është nga banorët e atij vendi, por i është lejuar hyrja bazuar në ato dokumente të falsifikuara, kjo nuk konsiderohet si dhënie sigurie prej tij ndaj tyre, sepse kjo është një nga mashtrimet e luftës. Dhe nuk është më e rëndë se veprimi i *sahabiut* Muhamed ibn Mesleme dhe grupit të tij,

44 En-Navadir ve ez-Zijadat.

madje gruaja e Ka'b ibn Eshrefit e paralajmëroi atë, duke i thënë se po dëgjonte një zë që po *"pikonte gjak"*, e ai iu përgjigj, siç transmetohet tek Buhariu: *"Ai është vetëm vëllai im, Muhamed ibn Mesleme, dhe vëllai im nga gjiri, Ebu Naileh,"* – pra, me "vëllai im i gjirit" nënkupton vëlla nga ushqyerja me të njëjtin gji. Megjithatë, kjo afërsi nuk ishte një siguri (aman) për të. Kjo është e ngjashme me përkatësinë ndaj (*Darul-Harb*), ndaj një populli jobesimtar, apo me kërkimin e strehimit në vendin e tyre ose qëndrimin tek ta. Asnjëra prej këtyre nuk konsiderohet si siguri nga ana e një muslimani për ata që janë në ato vende jobesimtare. Gjithashtu, qëndrimi me ata që synohet të vriten nuk konsiderohet si sigurim, ashtu siç veproi *sahabiu* Amr ibn Ummeja ed-Dumri (Allahu qoftë i kënaqur me të).

Imam Buhariu, Allahu e mëshiroftë, ka titulluar një kapitull me emrin: *"[Kapitulli: Vrasja e mushrikut që është në gjumë]"*, dhe përmendi në këtë kapitull një *hadith* nga Bera ibn Azib (Allahu qoftë i kënaqur me ta të dy), ku ai tha: *"I Dërguari i Allahut ﷺ dërgoi një grup nga ensarët te Ebu Rafi'u. Abdullah ibn Atiku hyri në shtëpinë e tij natën dhe e vrau atë ndërsa ishte në gjumë."*

Hyrja e *muxhahidit* në *Darul-Harb* përmes kërkimit të azilit është e ngjashme me veprimin e *sahabëve*, përderisa kjo nuk përfshin pranimin e kushteve që çojnë në *kufr*.

Nxitja për marrjen e pasurive të jobesimtarëve dhe përdorimin e tyre për *xhihad* kundër tyre.

Kur Pejgamberi ﷺ bëri *hixhret* në Medine, plaçkat e luftës u bënë burimi i rrizkut të tij, dhe ato janë burimi më i mirë i të ardhurave. Pasuria që merret nga jobesimtarët me forcë është më e pastër nga më të pastërtat sesa ajo që fitohet ndryshe. Thotë Allahu i Lartësuar (kuptimi):

"Pra, hani nga ajo që e keni fituar (si plaçkë lufte), që është *hallall* dhe e mirë, dhe frikësojuni Allahut. Vërtet, Allahu është Falës dhe Mëshirues." [45]

Imam Ibn Kajimi, Allahu e mëshiroftë, ka thënë:

"Mendimi më i saktë është se fitimi më i lejuar është ai nga i cili u caktua rrisku i të Dërguarit të Allahut ﷺ. Ky është fitimi i atyre që fitojnë në luftë dhe ajo që u është lejuar atyre me anë të ligjit të shpallur. Ky lloj fitimi është lavdëruar në Kuran më shumë se çdo fitim tjetër, dhe është lartësuar ai që e përfiton atë siç nuk është lartësuar dikush tjetër. Për këtë arsye, Allahu e zgjodhi këtë për krijesën më të mirë të Tij dhe vulën e pejgamberëve dhe të dërguarve të Tij, ku i Dërguari i Allahut thotë: (Jam dërguar me shpatë para Kijametit deri sa të adhurohet vetëm Allahu i pa shok, është vendosur furnizimi (rrizku) im nën hijën e shpatës dhe është vendosur nënçmim mbi atë i cili e kundërshton çështjen time)." Ky është një rrisk që merret me krenari, nder dhe me nënshtrimin e armiqve të Allahut, dhe është bërë gjëja më e dashur për Allahun. Nuk mund të krahasohet asnjë fitim tjetër me këtë. Allahu e di më së miri." [46]

Disa njerëzve sot mund të mos u pëlqejë marrja e pasurisë së jobesimtarëve me forcë dhe mendojnë se pasuria që fitohet përmes punëve të tjera është më *hallall* e (lejuar) dhe më e pastër. Por kjo nuk është e vërtetë, sepse pasuria më e mirë *hallall* e (lejuar) dhe më e pastër sipas tekstit të Kuranit, është plaçka e luftës.

Këto pasuri i ka krijuar Allahu për bijtë e Ademit që t'i shfrytëzojnë për t'iu bindur Atij dhe për ta adhuruar Atë. Prandaj, kushdo që i përdor ato për të mohuar Allahun dhe për t'i shoqëruar Atij ortakë, Allahu u jep fuqi muslimanëve kundër tij, të cilët ia marrin ato dhe ia kthejnë atyre që e meritojnë më shumë, domethënë atyre që adhurojnë Allahun, që janë të përkushtuar ndaj Njëshmërisë së Tij dhe që i binden Atij. Dhe për këtë arsye, (الفيء) është

45 Surja Enfal, Ajeti 69.

46 Zeadul Mead.

quajtur فيئا (kthim), sepse rikthehet te ata që ishin më të denjë për të dhe për të cilët ishte krijuar.

Çdo *muvahid* është i detyruar ta zgjerojë fushën e *xhihadit* të tij, pasi lufta me pasuri dhe ekonomi është një nga fushat më të mëdha të *xhihadit*. Ashtu siç veproi edhe Pejgamberi ﷺ në shumë prej ekspeditave të tij, ku mori pasuritë e jobesimtarëve dhe shkatërroi pronat e tyre, mbi të cilat ata mbështeteshin për ta luftuar atë. Nuk ka dyshim se jobesimtarët sot lëvizin ushtritë dhe fuqitë e tyre përmes pasurive të tyre, prandaj *muvahidët* duhet të përpiqen dhe të shpikin metoda për të dobësuar ekonominë e jobesimtarëve, duke u marrë pasuritë ose duke i shkatërruar ato. Muslimanët, veçanërisht ata që jetojnë në vendet e jobesimtarëve dhe nuk kanë gjetur një rrugë për të bërë *hixhret*, duhet të ndjekin shembullin e *sahabiut* Ebu Basirit (Allahu qoftë i kënaqur me të) ndaj mushrikëve të Mekës. Nuk ka dyshim se konsumimi i pasurive të jobesimtarëve ka një ndikim të madh në luftën tonë të sotme kundër tyre.

Ebu Jusufi ka thënë: *"Nuk ka problem të digjen kështjellat e tyre me zjarr, të përmbyten me ujë, të shkatërrohen dhe të rrënohen mbi ta, si dhe të përdoren katapultat kundër tyre, për shkak të fjalës së Allahut të Lartësuar (kuptimi):* ***'Ata shkatërrojnë shtëpitë e tyre me duart e tyre dhe me duart e besimtarëve'*** [47] *Sepse të gjitha këto janë pjesë e luftës, pasi përmbajnë nënshtrimin e armikut, poshtërimin dhe shkaktimin e zemërimit të tyre. Gjithashtu, paprekshmëria e pasurisë lidhet me paprekshmërinë e pronarëve të saj, dhe kur nuk ka mbrojtje për jetën e tyre, aq sa ata mund të vriten, si mund të ketë mbrojtje për pasuritë e tyre?"* [48]

Po ashtu, këto pasuri mund të jenë të dobishme për *xhihadin* nëse përdoren në rrugën e Allahut. *Muvahidi* mund të marrë nga jobesimtari luftues për të financuar *hixhretin* e muslimanëve drejt territoreve të *Hilafetit* ose për të mbështetur ata që luftojnë kundër jobesimtarëve. Sa e sa muslimanë e kanë vonuar *hixhretin* e tyre duke qenë të detyruar të punojnë te jobesimtarët, në mënyrë që të fitojnë para të mjaftueshme për *hixhretin* e tyre! Allahu është Ndihmuesi ynë. Në këtë mënyrë, besimtari që bën *xhihad* përdor pasuritë e jobesimtarëve për të blerë armë dhe pajisje të nevojshme për të ndërmarrë sulme dhe operacione *xhihadiste* në zemrën të territorit të armikut.

47 Surja Hashër, Ajeti 2.

48 Bedai'u Sanai.

Prandaj, o *muvahid* që je në tokat e jobesimtarëve, ji si Ebu Xhendeli (Allahu qoftë i kënaqur me të) dhe mos hezito të marrësh pasuritë e jobesimtarëve luftues, qoftë përmes forcës dhe nënshtrimit, apo qoftë përmes vjedhjes dhe mashtrimit. Medito mbi fjalën e Imam Ibn Tejmijes (Allahu e mëshiroftë) në lidhje me muslimanin që hyn në *Dar el-Harb*: *"Po ashtu, nëse ai vjedh pasurinë e tyre, fëmijët e tyre ose i nënshtron ata në ndonjë mënyrë, atëherë jetët dhe pasuritë e jobesimtarëve luftues janë hallall për muslimanët, dhe nëse ata i marrin ato përmes një mënyre të ligjshme, atëherë ato bëhen pronë e tyre"* [49] Kjo vlen për rrëmbimin e fëmijëve të tyre, e ç'të thuash për marrjen e pasurive të tyre!

Dhe mos harro se lufta e tyre kundër Shtetit Islam bazohet tek pasuria, prandaj pastroje nijetin tënd dhe mbështetu tek Allahu. Mos kërko dhe mos u këshillo me askënd për marrjen e pasurisë së tyre. Vazhdo me bekimin e Allahut, sepse marrja e pasurisë nga jobesimtarët i dobëson ata, kërcënon sigurinë dhe ekonominë e tyre, ndërsa forcon besimtarët, i nxit, i trimëron ata dhe i përgatit për diçka më të madhe se kjo. Kjo është një nga aspektet e *xhihadit* të lënë pas dore në këtë kohë, përveçse nga një grup i vogël të sinqertësh, dhe sa të paktë janë ata.

Lusim Allahun t'u japë fitore robërve të Tij *muxhahidë* dhe të shërojë zemrat e *muvahidëve.*

Falënderimi i takon Allahut, Zotit të botrave.

49 Mexhmu'ul Fetava.

Vërtet, dexhallët (mashtruesit) nga radhët e dijetarëve të pushtetarëve u përpoqën të shtrembërojnë fikhun e xhihadit, ashtu siç shtrembëruan edhe teuhidin që sollën pejgamberët dhe të dërguarit. Ata i bënë ithtarët e Librit, zjarrputistët dhe mushrikët vëllezër të muslimanëve dhe miq të tyre, sipas pretendimeve të tyre. Ata afruan fetë me njëra-tjetrën dhe i bashkuan besimet, duke shpallur të mbrojtur (të paprekshme) gjakun dhe pasurinë e tyre përmes fetvave dhe shkrimeve të tyre. Gjendja e tyre është si gjendja e jehudëve, për të cilët Allahu ka thënë (kuptimi):

"Nga ata që janë çifutë ka prej atyre që i shtrëmbërojnë fjalët nga vendet e tyre"

Çështjet që lidhen me vrasjen e jobesimtarëve në tokat e tyre në fshehtësi apo marrjen e pasurive të tyre në mënyrë të fshehtë dhe me mashtrim, kanë qenë ndër temat e zakonshme të diskutuara nga dijetarët. Megjithatë, këta tagutë kanë promovuar një jurisprudencë (fikh) të nënshtrimit/përkuljes, duke u përpjekur me dinakëri ta shkëpusin atë nga feja e Islamit dhe ta zëvendësojnë me një metodologji poshtërimi dhe varësie ndaj jobesimtarëve. Ata synojnë t'i nënshtrojnë njerëzit drejt asaj që ata vendosin si një "fe të re", që ka në themelet e saj "bashkëjetesën ndërfetare", forcimin e "parimeve të paqes", dorëheqjen nga veprimi (lufta) dhe ndaljen e xhihadit.

Kështu, tashmë sheh shumë nga ata që i atribuohen Islamit dhe diturisë të bashkohen thuajse unanimisht në ndalimin e një çështjeje për të cilën Umeti më parë ka pasur konsensus (ixhma) për lejimin e saj. Dhe nuk është e çuditshme kjo, nëse reflektojmë mbi fjalën e Enes ibn Malikut (Allahu qoftë i kënaqur me të), kur Zuhriju hyri tek ai në Damask dhe i tha: "Çfarë të bën të qash?" Ai tha: "Nuk njoh asgjë nga ato që kam hasur përveç këtij namazi, dhe edhe ky namaz është lënë pas dore."